

[Hanne Reintoff.]

hvor et folk kræver, at man står til ansvar for, hvad man har sagt om disse eventuelt tvivlsomme katastrofer, der kan ramme én.

Må jeg sige om den dagsorden, der er foreslået, at hvis ikke sagen i Vietnam var så alvorlig, ville det være en farce, men når man ved, at der næsten er begået et folkemord, så er det noget af en skandale: Over en halv million amerikanske soldater har brændt landet af, de har myrdet og voldtaget. Selv om de har lovet bombestop i Nordvietnam, hælder de bomber ned over landet, flere bomber, end der er faldet under anden verdenskrig: Man har trukket chefforhandleren tilbage fra Paris. Man har fundet på en ny form for militær strategi, der skal lyve og bilde folk ind, at man ikke længere ønsker at vinde militært. Man vil stadig væk ikke anerkende Genèveaftalerne. Det eneste, jeg kan udlede af hr. Erik Kraghs dagsorden, er faktisk kravet til nordvietnameserne og folk i Sydvietnam om at lade sig udrydde, men jeg må samtidig sige, når jeg hører den meget beskedne og stiltfærdige tilbagevisning, forslaget får både fra venstres ordfører og fra det konservative folkepartis ordfører, at hestehoven er stukket frem. Bag den moderne, strømlinjede, demokratiske facade har vi endnu en gang fået at se, hvad der er bag ved det konservative folkeparti.

Kai Moltke: Jeg må takke udenrigsministeren for de bemærkninger, han fremkom med til mig. Det var virkelig en behagelig overraskelse, at disse ting ved Amazonfloden endogså havde ført til, at man særlig havde behandlet disse problemer på et møde. Tilbage bliver efter det, jeg sagde, kun en rent smagsmæssig eller stilistisk prøve. Jeg brugte ordet menneskeslagning, medens adskillige rapporter fra den brasilianske kirke og fra brasilianske myndigheder har talt om et udryddelsesfelttog mod indianerne. Jeg tror, udenrigsministeren og jeg er enige om, at noget sådant ikke skal foregå i fremtiden, at en sådan proces skal standses, ellers skulle jeg kende udenrigsministeren dårligt.

Dernæst bliver der rejst spørgsmålet om en antisocialistisk agitation her i salen. Det kunne da allermindst falde mig ind at komme med antisocialistisk agitation her.

Derimod kan man godt være uenig om, hvordan socialismen ser ud, hvordan modellen og mønsteret er. Med hensyn til de spørgsmål, som altså ikke kunne besvares her, skal jeg blot citere et indlæg af lederen af Marxinstituttet i Paris, det tidligere medlem af det franske partis øverste ledelse, Roger Garaudy. Han sagde i sin tale på det franske kommunistpartis kongres, hvor disse ting, som jeg har fremdraget, blev nævnet, følgende:

„Når et socialistisk land midt under en strejke, der føres af minearbejderne i Asturien, sender Franco kul, der hjælper med til at bryde strejken, når et socialistisk land efter at have splittet Manuelis Gleços parti bygger elektricitetsværker for Grækenlands bødler, de græske fascistiske, så er det, der krænkter den proletariske internationalisme og giver næring til antisovjetismen, ikke at omtale disse ting, men at gennemføre dem.“

Se, her er virkelig en udtalelse indeholdende en opfattelse af, hvad socialisme er, som jeg 100 pct. for mit vedkommende kan tiltræde. Hvis man var af en anden mening, så kunne man passende give udtryk for, om man godkender en sådan holdning for et land, som kalder sig socialistisk, eller ej.

Erik Kragh: Må jeg ganske kort sige om den rent formelle side af sagen, når man siger, at man ikke kan rette opfordring til en anden nation eller lignende, at den dagsorden, jeg har bygget op, var bygget op nøjagtig som den dagsorden af 3. april 1968, hvori folketetinget opfordrede parterne i Vietnamkrigen til at tage yderligere skridt osv. Men det er jo alt sammen ligegyldigt, og det er der ingen grund til at komme nærmere ind på. Jeg vil blot sige til hr. Per Federspiel, at hvorvidt en dagsorden er irrelevant eller ikke irrelevant, det må nu nok være en skønssag, i henseende til den massive propaganda mod De Forenede Stater, der foregår her i landet fra nogle sider.

Det, sagen drejer sig om, er, at jeg ikke ser noget formål med en afstemning, hvis resultat på forhånd er kendt; derfor, og ikke mindst på grund af de positive udtalelser, der er faldet om substansen i mit forslag, tager jeg dagsordensforslaget tilbage.